

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžf/105/2015
Identifikačné číslo spisu: 1014201098
Dátum vydania rozhodnutia: 11.04.2017
Meno a priezvisko: JUDr., Ing. Miroslav Gavalec
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:1014201098.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a členov senátu JUDr. Igora Belka a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: Metrostav Slovakia a.s., IČO: 47 144 190, so sídlom Mlynské Nivy č. 68, 824 77 Bratislava, proti žalovanému: Úrad pre verejné obstarávanie, so sídlom Dunajská č. 68, 820 04 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10. júna 2015 č.k. 2S/145/2014-48, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 10. júna 2015 č. k. 2S/145/2014-48 p o t v r d z u j e .

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie na správnom orgáne

1. Rozhodnutím žalovaného č. 1117-6000/2014-ON/15 z 03.06.2014 (ďalej na účely rozsudku tiež „napadnuté rozhodnutie“ - č.l. 7) žalovaný ako prvostupňový orgán oprávnený podľa § 109 a § 137 ods. 2 písm. a) a b) zákona č. 25/2006 Z.z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej na účely rozsudku len „zák. č. 25/2006 Z.z.“) vo veci námietok žalobcu podaných podľa § 139 ods. 1 písm. d) zák. č. 25/2006 Z.z. proti podmienkam uvedeným v oznámení o vyhlásení verejného obstarávania v užšej súťaži na predmet zákazky „NKP BH, rekonštrukcia hradného paláca a objektov v areáli BH“ (ďalej na účely rozsudku len „dotknutá zákazka“) vyhlásenej verejným obstarávateľom Kancelária Národnej rady Slovenskej republiky (ďalej na účely rozsudku len „obstarávateľ“) v Úradnom vestníku Európskej únie č. 2014/S 004-003349 dňa 07.01.2014 a vo Vestníku verejného obstarávania č. 4/2014 dňa 08.01.2014 pod značkou 98 - MUP, konanie o

námietkach zastavil.

Podľa § 109 ods. 1 veta prvá zák. č. 25/2006 Z.z. v znení relevantnom pre preskúvanú vec úrad je ústredným orgánom štátnej správy pre verejné obstarávanie.

Podľa § 137 ods. 2 písm. a) a písm. b) zák. č. 25/2006 Z.z. v citovanom znení úrad pri výkone dohľadu a) rozhoduje o námietkach uchádzačov, záujemcov, účastníkov alebo osôb, ktorých práva alebo právom chránené záujmy boli alebo mohli byť dotknuté postupom kontrolovaného, b) rozhoduje o námietkach orgánu štátnej správy, ak boli kontrolovanému poskytnuté finančné prostriedky na dodanie tovaru, uskutočnenie stavebných prác alebo poskytnutie služieb z Európskej únie,

Podľa § 139 ods. 1 písm. b) zák. č. 25/2006 Z.z. v citovanom znení úrad zastaví rozhodnutím konanie o námietkach, ak navrhovateľ vzal späť podané námietky pred vydaním rozhodnutia vo veci samej.

2. Skutkový stav zistený žalovaným bol nasledujúci. Po podaní námietok žalobcom (dňa 03.02.2014) proti podmienkam uvedeným v oznámení o vyhlásení verejného obstarávania v konaní o námietkach (začalo dňa 26.05.2014) obstarávateľ doručil dňa 30.05.2014 žalovanému vyjadrenie k námietkam a kompletnú dokumentáciu týkajúcu sa predmetného verejného obstarávania.

Medzičasom, listom z 18.02.2014 (č.l. 10) vzal žalobca podľa žalovaného námietky pred vydaním rozhodnutia vo veci samej späť.

Podľa § 138 ods. 3 písm. a) zák. č. 25/2006 Z.z. v citovanom znení konanie o námietkach sa vykoná osobitne k námietkam doručeným pred otváraním častí ponúk označených ako "Kritériá" a k námietkam doručeným po otváraní častí ponúk označených ako "Kritériá"; ustanovenie odseku 21 tým nie je dotknuté. Konanie o námietkach začne ak ide o námietky doručené pred otváraním častí ponúk, označených ako "Kritériá", jedenásty deň odo dňa doručenia informácie podľa § 136 ods. 9 písm. a), ak dochádza k výberu záujemcov, alebo jedenásty deň odo dňa doručenia informácie podľa § 136 ods. 9 písm. b) alebo c) podľa toho, ktorá skutočnosť nastane neskôr.

3. S poukazom na ustanovenia § 139 ods. 1 písm. d) a § 138 ods. 20 zák. č. 25/2006 Z.z. žalovaný v napadnutom rozhodnutí odôvodnil, prečo sa časť kaucie 10.000,-- € vo výške 35 % z uhradenej sumy, t.j. 3 500,- Eur stáva príjmom štátneho rozpočtu a prečo zvyšná časť kaucie vo výške 6.500,- € bude žalobcovi vrátená najneskôr do 30 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 153 ods. 2 zák. č. 26/2005 Z.z. v citovanom znení na konanie podľa § 138 až 145 sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, 27) ak tento zákon neustanovuje inak, pričom sa nepoužijú § 19, § 23, § 28 až 30, § 32 ods. 1, § 49, § 50, § 60 a § 71 až 80 všeobecného predpisu o správnom konaní. 27)

II.

Konanie na prvostupňovom správnom súde

A)

4. Proti tomuto rozhodnutiu podal žalobca žalobu z 01.07.2014 (č.l. 1) na Krajský súd v Bratislave.

5. Krajský súd v Bratislave ako súd prvého stupňa po preskúmaní podmienok konania v žalobe napadnutého rozhodnutia po zistení, že žalobca spoločne so žalobou nezaplatil súdny poplatok za jej podanie, a to ani po zaslání výzvy, tak krajský súd uznesením zo dňa 06.05.2015 č. k. 2S/145/2014-38 konanie zastavil.

Po zložení súdneho poplatku v zákonnej lehote v zastavenom konaní pokračoval.

B)

6. Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že žalobu je potrebné podľa § 250j ods. 1 O.s.p. zamietnuť, nakoľko napadnuté rozhodnutie bolo vydané v medziach zákona a námietky žalobcu neodôvodňovali jeho zrušenie.

7. Po podrobnej rekapitulácii skutkového stavu odvolaciemu súdu známeho z pripojeného

administratívneho spisu a citácii dotknutých ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a zák. č. 25/2006 Z.z. krajskému súdu z citovaného § 138 ods. 3 zák. č. 25/2006 Z.z. vyplynulo, že konanie o námietkach nezačne doručením námietok žalovanému, ale začne na základe právnej skutočnosti, ktorou je uplynutie času.

V preskúmvanej veci je právnym následkom uplynutia času začatie konania o námietkach podaných žalobcom, konkrétne uplynutím 11. dňa od splnenia informačnej povinnosti žalobcom v zmysle § 136 ods. 9 zák. č. 25/2006 Z.z.

8. Krajský súd sa preto stotožnil s názorom žalovaného, že pri rozhodovaní o vrátení kaucie nie je rozhodujúce, kedy dôjde k späťvzatiu námietok.

V uvedenej súvislosti žalobca krajský súd zdôraznil, že žalobca nesprávne poukázal na to, že v zmysle Občianskeho súdneho poriadku sa pri späťvzati návrhu alebo žaloby pred prvým pojednávaním vracia celý súdny poplatok zaplatený spolu s návrhom alebo zaplatený na základe výzvy súdu.

III.

Odvolaie žalobcu/stanoviská

A)

9. Vo včas podanom odvolaní zo dňa 30.07.2015 (č.l. 52) proti rozsudku prvostupňového súdu žalovaný v súlade s § 205 O.s.p. uviedol nasledujúce dôvody odvolania:

rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci [§ 205 ods. 2 písm. f) O.s.p.].

Následne odvolací súd v stručnosti rekapituluje odvolacie námietky žalobcu.

10. Podľa žalobcu:

- začatie konania o námietkach je podmienené dvoma kumulatívnymi skutočnosťami o uplynutie času a o podanie námietok navrhovateľom
- k prideleniu námietok jednotlivým oddeleniam žalovaného neprichádza zrejme počas dňa doručenia námietok,
- inštitút kaucie smeruje k oddeľovaniu späťvzatia námietok pred začatím konania o námietkach a po začatí konania o námietkach,
- v preskúmvanej veci námietky smerovali proti podmienkam uvedeným v oznámení,
- dôvodom stiahnutia námietok na strane žalobcu bolo zistenie, že požadované podmienky účasti sa mu napokon podarilo skompletizovať do žiadosti o účasť,
- z toho, že konanie o stiahnutých námietkach začal žalovaný dňa 26.05.2014 (3 mesiace po) avšak dňa 20.02.2014 došlo k späťvzatiu námietok, vyplýva, že zdržanie celého procesu verejného obstarávania by spôsobil len žalovaný,
- za svojvoľné je nutné označiť názor krajského súdu, že žalovaný sa musí vysporiadať aj s námietkami, ktoré boli stiahnuté pred začatím konania o samotných námietkach rozhodnutím v zmysle § 139 ods. 1 písm. d) zák. č. 25/2006 Z.z.,
- tiež je mylný názor krajského súdu, že žalobca späťvzatím námietok zavinil zastavenie konania, a preto mu žalovaný nevrátil kauciu v plnej výške,
- napadnuté rozhodnutie je poznačené vadou, ktorá spôsobuje jeho nulitu pre absenciu vôle prejavenej späťvzatím námietok pred začatím konania o námietkach, ako aj
- ustanovenie § 165 ods. 7 z návrhu nového zákona o verejnom obstarávaní (ako príloha na č.l. 58 až 144) nasvedčuje argumentom žalobcu.

11. Záverom žalobca požadoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok krajského súdu a vrátil vec na ďalšie konanie.

B)

12. Z vyjadrenia žalovaného zo dňa 08.09.2015 (č.l. 149) vyplýva, že napadnuté rozhodnutie, ako aj postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu, sú podľa žalovaného zákonné, vecne správne, s čím sa stotožnil aj krajský súd.

Ďalej sa žalovaný podrobne vyjadril k jednotlivým námietkam žalobcu.

13. Najmä zdôraznil osobitnú úpravu konania o námietkach, ktoré má v zmysle § 138 ods. 3 v spojení s § 136 ods. 9 zák. č. 25/2006 Z.z. odlišne vymedzený začiatok konania.

Tiež upozornil na prekročenie preskúmvacej právomoci, keď sa prvostupňový súd zaoberal sa aj inými skutočnosťami, ktoré nemajú oporu v platnej legislatíve, t.j. v údajnej povinnosti žalovaného uviesť vo výrokovej časti napadnutého rozhodnutia, že žalovaný má povinnosť vrátiť žalobcovi 65% kaucie vo výroku rozhodnutia.

14. Záverom žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu potvrdil.

IV.

Právne názory odvolacieho súdu

15. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „Najvyšší súd“) ako odvolací súd (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok v rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní podľa § 212 v spojení s § 246c ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte rozsudku tiež „O.s.p.“) ako aj ustanovení § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok. Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonnej lehote (§ 204 ods. 1 O.s.p.) a že ide o rozsudok, proti ktorému je podľa ustanovenia § 201 v spoj. s ust. § 250ja ods. 1 O.s.p. odvolanie prípustné, nenariadil vo veci pojednávanie (v zmysle § 250ja ods. 2 v spojení s § 250i ods. 2 O.s.p. a s prihliadnutím na skutočnosť, že preverovanie zákonnosti rozhodnutia o prepadnutí /konfiškácii/ časti zloženej sankcie vyžaduje od správneho súdu konať v rámci úplnej jurisdikcie, tak takýto postup v odvolacom konaní senát vzhľadom na charakter napadnutého rozhodnutia nepovažoval za potrebný) a po neverejnej porade senátu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné, pretože odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu je vo výroku vecne správny a vydaný v súlade so zákonom, a preto ho po preskúmaní dôležitosti odvolacích dôvodov postupom uvedeným v § 219 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. potvrdil, a to čiastočne aj z iných dôvodov.

16. Na prvom mieste Najvyšší súd zdôrazňuje, že zákonodarca výkon správneho súdnictva (najmä čl. 46 a čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky) založil iba na návrhovej slobode účastníka (žalobcu), t.j. zodpovednosti za obranu svojich práv (vigilantibus leges sunt scriptae) v medziach čl. 13 Dohovoru o ochrane základných práv a ľudských slobôd, vybrať si podľa Občianskeho súdneho poriadku z prostriedkov ochrany ten najvhodnejší proti rozhodnutiu či postupu orgánu verejnej správy. Preto správny súd nie je oprávnený do tejto procesnej slobody, t.j. dispozitívne rozhodnutie účastníka konania z úradnej povinnosti meniť alebo ho počas súdneho prieskumu presvedčať o nevhodnosti takto zvoleného prostriedku nápravy.

17. Rovnako Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom odvolacieho súdneho konania je prieskum vecnej správnosti výroku rozsudku krajského súdu (§ 219 ods. 1 v spojení s § 205 O.s.p.) o nevyhovení žalobe a o jej zamietnutí, preto Najvyšší súd ako súd odvolací primárne v medziach odvolania (viď § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu i súdne konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania preskúmal zákonnosť napadnutého rozhodnutia, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými zrušujúcimi námietkami žalobcu (§ 250j ods. 2 O.s.p.), a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia.

Ďalej zdôrazňuje, že podľa ustálenej súdnej judikatúry (najmä nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č.k. II ÚS 127/07-21, alebo rozhodnutia Najvyššieho súdu sp.zn. 6 Sžo 84/2007, sp.zn. 6 Sžo 98/2008, sp.zn. 1 Sžo 33/2008, sp.zn. 2 Sžo 5/2009, či sp.zn. 8 Sžo 547/2009) nie je úlohou súdu pri výkone správneho súdnictva nahradzovať činnosť správnych orgánov, ale len preskúmať zákonnosť ich postupov a rozhodnutí, teda to, či oprávnené a príslušné správne orgány pri riešení konkrétnych otázok vymedzených žalobou rešpektovali príslušné hmotnoprávne a procesnoprávne predpisy. Preto

odvolaciemu súdu neprislúcha ani takto vymedzený rámec prieskumu rozšíriť aj na iné rozhodnutia, hoci s prv menovaným sú tesne zviazané nielen dôsledkami ale aj účastníkmi.

18. V takto vymedzenom rámci prieskumu a po preverení riadnosti podmienok vykonávania súdneho prieskumu rozhodnutí správneho orgánu (tzn. najmä splnenia podmienok konania a okruhu účastníkov) sa Najvyšší súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil zo zistení uvedených žalovaným, ktoré sú obsiahnuté v administratívnom spise. Na druhej strane podstatou súdneho odvolania proti rozsudku krajského súdu ako aj žaloby, ktorou sa žalobca domáha preskúmania rozhodnutia žalovaného, je právna otázka, či podanie a späťvzatie námietok má všeobecný alebo osobitný vplyv na konanie o námietkach.

Práve tento právny rámec aj vymedzuje potrebné medze skutkového zistenia.

19. Žalobca svoje odvolanie oprel o viacero námietok. Najvyšší súd v súvislosti s uvedeným konštatuje, že pokiaľ dôjde k záveru, že už prvé procesné, resp. iné pochybenia žalovaného krajský súd nedostatočne pri kontrole zákonnosti vyhodnotil a ich intenzita naplní zrušovacie dôvody uvedené zákonodarcom v ustanovení § 250j ods. 2 O.s.p., potom preverovanie oprávnenosti ďalších námietok je v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva [najmä rozsudok Ruiz Torija v. Španielsko, resp. neskôr Garcia Ruiz v. Španielsko (vo veci č. 30544/96 z 20.01.1999)] nevhodné.

20. Z citovanej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva vyplýva jasný právny názor, že správny súd nemusí dať detailné odpovede na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového), ale aj odvolacieho (ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia), by malo postačovať na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.

21. Vzhľadom na vyššie vyslovené názory a v súvislosti s hore položenou otázkou Najvyšší súd po vyhodnení závažnosti odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu s prihliadnutím na ust. § 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním stotožňuje v prevažujúcom rozsahu a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, Najvyšší súd sa v svojom odôvodnení následne obmedzí iba na rekapituláciu niektorých vybraných bodov odôvodnenia napadnutého rozsudku a doplnenia svojich odlišných, resp. doplnujúcich zistení a záverov zistených v odvolacom konaní (§ 219 ods. 2 v spoj. s § 246c ods. 1 O.s.p. umožňuje odvolaciemu súdu doplniť odôvodnenie prvostupňového súdu o ďalšie dôvody), najmä vo vzťahu k hore vymedzenej skutkovej/ právnej otázke (viď hore uvedené potvrdenie aj z iných dôvodov).

22. Medzi účastníkmi nie je sporný časový harmonogram úkonov spojených s podaním námietok žalobcom. Sporný je iba ich právny účinok.

V tejto súvislosti Najvyšší súd zdôrazňuje osobitosti verejného obstarávania, t.j. proces zadávania rôznych zákaziek, ktorého priebeh je regulovaný najmä zák. č. 25/2006 Z.z., hoci v zmysle § 153 zák. č. 25/2006 Z.z. subsidiárny vplyv zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) nie je z verejného obstarávania celkom vylúčený.

Podľa § 153 ods. 2 zák. č. 25/2006 Z.z. v citovanom znení na konanie podľa § 138 až 145 sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní, ak tento zákon neustanovuje inak, pričom sa nepoužijú § 19, § 23, § 28 až 30, § 32 ods. 1, § 49, § 50, § 60 a § 71 až 80 všeobecného predpisu o správnom konaní.

23. Ďalej musí Najvyšší súd zdôrazniť, že samotné začatie realizácie konkrétneho postupu verejného

obstarávania nebráni, aby začalo osobitné konanie podľa zák. č. 25/2006 Z.z., t.j. konanie o námietkach, čo v preskúmvanej veci aj nastalo. Nakoľko v hore uvedenom ustanovení § 153 ods. 2 zák. č. 25/2006 Z.z. všeobecná právna úprava nie je z konania o námietkach výslovne vylúčená, mohla by sa uvedená úprava aj na konanie o námietkach aplikovať, ako to v odvolacej argumentácii aj žalobca naznačuje poukazujúc na dátum podania námietok (03.02.2014), dátum ich späťvzatia (20.02.2014) ako aj začatia konania o námietkach (26.05.2014).

Správne ale žalovaný poukázal, čo si nakoniec osvojil aj krajský súd, že na uvedené konanie je nutné aplikovať špeciálne ustanovenia (v zmysle právno-aplikačnej zásady „lex specialis derogat lex generali“) § 138 ods. 3 písm. a) v spojení s § 136 ods. 9 zák. č. 25/2006 Z.z.

24. Žalobca vzniesol námietky v čase pred otvorením časti ponúk označených ako kritéria, čo aj potvrdzuje oznámenie žalovaného z 26.05.2014 (viď č.l. 9) prostredníctvom príslušného čísla Vestníku verejného obstarávania.

Preto správne krajský súd ustálil, že hoci na dispozitívny úkon je nepochybne nutné nazerať ako na podnet na začatie konania o námietkach, nakoľko od toho okamihu až po splnenie si notifikačnej povinnosti obstarávateľom v zmysle § 136 ods. 9 zák. č. 25/2006 Z.z. sa začalo konanie „sui generis“ (s prevažujúcim prípravným charakterom majúcim základ v odseku 13 a 14 - vyžiadanie si kompletnej dokumentácie od obstarávateľa, v odseku 19 - zloženie kaucie ako aj v odsekoch 16 až 18 - povinnosť obstarávateľa bezodkladne oznámiť všetkých záujemcov alebo účastníkov s podaním námietok), tak pre stanovenie časového momentu začatia konania o námietkach nie je samotné podanie námietok relevantné, ale relevantná je objektívna právna skutočnosť vyjadrená ako uplynutie 11 dňovej lehoty odo dňa splnenia hore uvedenej notifikačnej povinnosti vo forme doručenia oznámenie o výsledku výberu záujemcov.

25. Zákonodarca s podaním späťvzatia námietok spája najmä rozhodovanie v zmysle § 139 ods. 1 písm. d) zák. č. 25/2006 Z.z., avšak procesnou podmienkou na uplatnenie právomoci v zmysle citovaného ustanovenie žalovaným je existencia konania o námietkach.

Preto musel aj Najvyšší súd argumentáciu žalobcu, že k späťvzatiu námietok malo dôjsť pred samotným začatím konania o námietkach, t.j. podľa žalobcu v predchádzajúcim konaní „sui generis“, vyhodnotiť ako nekorešpondujúcou s textom zákona.

Podľa § 139 ods. 1 písm. d) zák. č. 25/2006 Z.z. v citovanom znení úrad zastaví rozhodnutím konanie o námietkach, ak navrhovateľ vzal späť podané námietky pred vydaním rozhodnutia vo veci samej.

26. Na základe hore uvedených dôvodov Najvyšší súd potvrdil rozsudok krajského súdu.

27. Ďalej sa žalovaný nesúhlasne vyjadril k tejto argumentácii krajského súdu (odvolací súd následne cituje):

„Žalovaný k názoru prvostupňového súdu, že v záujme zachovania princípu právnej istoty by mal byť súčasťou rozhodnutia o zastavení konania o námietkach z dôvodu ich späťvzatia aj výrok o tom, že sa navrhovateľovi, ktorý podal námietky, vracia časť kaucie s uvedením presnej sumy, ktorá sa mu vracia, žalovaný v prvom rade uvádza, že súd prvého stupňa sa nepridržiaval medzi predmetnej žaloby (zároveň tiež podaných námietok) a rozhodol nad jej rozsah. V zmysle uvedeného má žalovaný za to, že súd prvého stupňa prekročil rozsah svojej preskúmvacej právomoci.“

Najvyšší súd túto časť podľa jej obsahu v zmysle § 41 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. vyhodnotil ako odvolanie proti odôvodneniu rozsudku podané iba proti dôvodom rozsudku po odvolacej lehote, a preto sa k nej nevyjadruje.

V.

28. Odvolací súd vzhľadom na námietky uplatnené žalobcom uvádza, že napadnuté rozhodnutie má formálne i obsahové náležitosti rozhodnutia v zmysle § 47 Správneho poriadku v spojení s osobitným správnym predpisom. Uvedené rozhodnutie správneho orgánu vychádza z dostatočne zisteného skutkového stavu, ktoré je logicky vyhodnotené a riadne právne posúdené. Odvolací súd sa stotožňuje

so skutkovými zisteniami a právnymi závermi zistených v predchádzajúcich konaniach o tom, že žalobca nespĺňa zákonné podmienky pre vrátenie kaucie v celom rozsahu.

Počas konania Najvyšší súd z dostupných zdrojov nezistil a ani mu nebolo účastníkmi naznačené, resp. nedospel k záveru, že by sa vyskytli prekážky pre konanie z dôvodov neústavnosti alebo potreby výkladu komunitárneho práva aplikovaných právnych predpisov a súvisiacich právnych aktov orgánov Európskej únie, pre ktoré je potrebné konanie prerušiť, popri prípade výskyt skoršej judikatúry, od ktorej by sa tento rozsudok odkláňal.

29. Na základe zisteného skutkového stavu, uvedených právnych skutočností, po vyhodnotení námietok žalobcu a stanoviska žalovaného ako aj s prihliadnutím na závery obsiahnuté vo svojich uvedených právnych názoroch (čl. 1 ods. 1 ústavy), pri ktorých Najvyšší súd nezistil žiaden relevantný dôvod, aby sa od nich obsahu a vyslovených právnych názorov (viď účinky sledované v § 250ja ods. 4 a contrario odsek 7 O.s.p. spolu s čl. 144 ods. 1 ústavy) s prihliadnutím na ústavný princíp právnej istoty odchyľil (napríklad zásadná zmena právneho prostredia, zistenie odlišného skutkového stavu alebo prijatie protichodného zjednocovacieho stanoviska v zmysle záverov judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zjednocovania alebo zamedzovania vydávania protirečivých rozsudkov, najmä vec Zielinsky, Pradal a spol. v. Francúzska republika č. A- 24846/94, 34165/96 až 34173/96, popri prípade vec Borovská a Forrai v. Slovenská republika č. A- 48554/10 z 25.11.2014), s osvojením si argumentácie krajského súdu postupom podľa § 219 ods. 2 O.s.p. s oznámením termínu vyhlásenia rozsudku postupom podľa §156 ods. 1 a 3 O.s.p. rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku rozsudku.

30. O trovách odvolacieho súdneho konania rozhodol Najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 v spojitosti s § 250k ods. 1 a § 246c ods. 1 O.s.p., podľa ktorého iba úspešný žalobca má právo na náhradu trov tohto konania, čo v tomto súdnom prieskume nenastalo.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu n i e j e prípustný opravný prostriedok (§ 246c ods. 1 O.s.p.).